

DÁVID ESZTER

Adolat haragja

ADOLAT KIADÓ

Taampu'sh letörölte az arcára fröccsent sós cseppeket. Errefelé még a tengervíznek is más íze volt, mint otthon, kissé erőteljesebb, keserűnyesebb. Ahogy kémlelte a lassan kirajzolódó partot, a szemébe folyt a víz. Megdörzsölte az álmoságtól amúgy is le-leragadó szemét. Most nem aludhat el; ébernek és végtelenül összeszedettnek kell lennie.

Új feladat, új esély. A Hatalmas megmondta, hogy ha ezt is elrontja, mint a legutolsó alkalommal, akkor nincs több lehetősége, örökre elveszti a Hatalmas kegyeit. Mehet vissza a legelőre, illatozni az átkozott marháknak, hogy kegyeskedjenek végre a tehenek irányába lelkesedést mutatni. Ó, hány bika taposta már majdnem agyon, és hány kedvetlen tehén kergette meg! De ebből elég. Ez az új földrész meghozza a sikert, a Hatalmas elégedett lesz Taampu'shsal, hiszen nincsen nála jobb. Ezt nyilván a Hatalmas is tudja, nem véletlenül bízta mégis rá a múltkori fiaskó után e rendkívül fontos feladatot.

A távolban, a hőségtől kissé remegő levegő által torzítva ugyan, de egyértelműen felismerhető volt a hevenyészett térképről már ismert magas fennsík, és alatta, ha az ember hunyorított, észrevehetőek a színes épületek. Milyen furcsa nép ez, a fővárosában ilyen gyermekjátéknak tűnő házakkal! Bezzeg náluk a gyönyörű, fekete és barna színekben pompázó, fegyelmezetten sorakozó épületek senkiben nem keltettek gyermekekre utaló gondolatokat.

Taampu'sh megrázta a fejét, újabb cseppeket röppentve szét. Ritkás, a víztől fejére tapadt hajába túrt. Gondolatban újra sorra vette az előtte álló feladatokat. Először a fővárosban lesz dolga. Meg kell

keresnie az első Szemet, és előkészítenie a Hatalmas számára. Utána felkutatja a kisasszonyt. Sokat nem tudni a leányról, azt sem, hogy merre van most, de ha az első Szem kellőképpen együttműködőnek bizonyul, akkor erre is hamar fény derül. A kisasszony az egész művelet kulcsa, rajta keresztül hatolnak majd be a rendszerbe, valamiért hatalma van a volt gáldor felett.

A kisasszony nagy erejű fonó, ez bizonyos. És ingatag a lelkiállapota. Hogy a Hatalmas honnan szerez ilyen információkat, Taampu'sh nem tudta, de nem is érdekelte különösebben. Biztosan a furcsa nevű gyermekvédelmi rendszerbe beépült kémektől. Lényegtelen. Ha a kisasszony kell a Hatalmasnak, akkor Taampu'sh előkeríti a föld alól is.

Halk rikácsolás ütötte meg a fülét. A nyílt tengeren nem találkoztak madarakkal, de itt a parthoz egyre közelebb több a szárazföldi állat is. Bár lehet, hogy ez a madár még nem a partról szállt el ide, hanem talán azon a kis szigeten fészkel, amely mellett most haladt el a hajó. Ütött-kopott világítótorony áll rajta, valami rongyot lenget a tetajén a szél. Sok madár köröz a sziget felett, talán dögöt találtak. Ember nyilván nem lakja, kietlen hely, valójában csak néhány egymásra dobált szikla. Nem is méltó a figyelmére. Előre nézni és kielégíteni a Hatalmast. Ez az egyetlen cél, ami most a szeme előtt lebeghet.

– Szervusz, gyermek. Édesapáddal kell beszélnem, itthon van?
Suathisnak nem tetszett a férfi. Neveld-hangulata volt.

– Nincs. Nincs itthon.

– És mikor...

Suathis közbevágott.

– Nem tudom, nem mondta, talán nem is jön haza estig!

Borókaszaga ugyan nem volt a nyakigláb férfinak, de minden egyéb tekintetben Himónra emlékeztette a lányt. Magas, sovány, hivatalos, undok. Brrr. Nem kell tudnia, hogy Som'ar a szomszédban teázgat békésen Hekerrel és M'Artwuval.

– Nos, akkor add oda neki ezt! – A férfi egy borítékot bányászott elő a zsebéből. Suathis vonakodva nyúlt érte, és ahogy elvette, megrebbent a szeme. A borítékon fonalakból kialakított, bonyolult pecsét ékeskedett.

– Maga fonó? – Szinte észre sem vette, úgy bukott ki belőle a kérdés.

– Ssshh, gyermek, ilyet hangosan, utcán nem kérdezzünk. Valóban óvatlan vagy, igazak a hírek. Szólj édesapádnak, hogy haladéktalanul választ várunk! – Azzal megfordult, és beleütközött az éppen akkor megérkező Som'arba.

– Engem keres? A szomszédban voltam, miért nem szóltál, kis lányom?

Som'ar nem vette észre Suathis kétségbeesett fintorát és kézmozdulatait, amikkel a lány azt próbálta üzeni apjának, engedje útjára

a furcsa férfiút. Lehet, hogy mégis be kellett volna avatnia Som'art is a Lilléékkal kitalált, gesztusokból álló jelbeszédbe, nemcsak M'Artwunak elbüszkélkednie vele. De a lányok annyira biztatták, hogy lázadjon, legyenek titkai apja előtt...

Most már mindegy. Csalódottan állt félre az ajtóból és engedte be apját, aki utat mutatott a magas vendégnek békés házikójuk meghitt homályába. Ahogy belépett az ajtón, a férfi visszanézett Suathisra, majd fontoskodva megigazgatta széles, csíkos gallérját.

– Erre menjen, uram, a dolgozószobámba. – Ahogy Som'ar elhaladt lánya mellett, felhúzza szemöldökét, jelezve, a vendég távozása után beszéde lesz Suathisszal.

– A lánya mintamódosításairól kívánok önnel beszélni. Már jó ideje visszaélésszerűen használja a hatalmát, ezt nem engedhetjük meg.

Suathis a dolgozószoba bezáruló ajtajára tapadt. Csak foszlányokat hallott, a férfi halkán beszélt.

– ...meg kell tiltanunk... fonást... a következő évekre... elhagyni Ülchait...

Majd apja halk, de határozott hangja:

– Semmilyen joguk nincsen erre. Nincsen közös fonószervezet!

– Fontos dolgokban... A leány veszélyes... Talán még gúzsba is...

Kivágódott az ajtó, apja zúdult ki rajta.

– Meg kell kérnem, hogy haladéktalanul távozzon!

A neveldszerű fonó lapos pillantást vetett Suathisra, majd szó nélkül kiment az ajtón.

Ez tűrhetetlen.

Adolat meglegyintette a legszélső takarót. Az mintha direkt csinálná, ügyesen ellibbent, és újra fél hanggal magasabban dúdolt, mint baba-kék társai. Nem létezhet tovább az, ami zavarja a hangzást. Adolat kis-ujja apró mozdulatával megbontotta a hamisan daloló szövetet, és a takaró sebesen elkezdett lebomlani. Mintha halkan sikított volna, de ez nem lehetséges, a sajátfonala nem csinál olyat, amit ő nem parancsol neki. És ha sikítana is, mindegy, amelyik nem engedelmes, az nem énekelhet.

Az ellenálló takaró megsemmisülését követően Adolat elégedetten hallgatta a kelmék énekkarát. Szépen, fegyelmezetten csengett a kórus.

A szél hevesen fújt, néhány takaró talán el is röppen, ha nem tartja őket az Adolat ujjából kilógó sajátfonal. Az aranyló szálak összekeveredtek haja ezüstjével, mindegyiken csillogott a napfény, néhány tincsen kéken szikráztak a vízcseppek. Pont úgy, ahogy régen anyus koronáján a drágakövek, amikor Adolat a karosszékben kuporogva fonta a takaróit, és néha az íróasztal felé pillantott, ahol anyja írt valamit, vagy egy könyvet lapozgatott. Persze ez azelőtt volt...

A takarók éteri kórusa megbicsaklott, ahogy a düh elöntötte. Mergesen visszarántotta az összes sajátfonalszálat, felpattant, és a torony felé indult. Azelőtt... azelőtt minden jobb volt: béke és nyugalom, éneklés és puha meleg. De szétrombolták a fészket, megölték az anyját. Mindent tönkretettek.